

Arrest

nr. 349 514 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. ZAMAN
Gebroeders De Smetstraat 80
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 26 februari 2026 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. ZAMAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is van Marokkaanse nationaliteit.

Op 29 april 2024 werd zij in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 4 juni 2024 werd haar een F-kaart afgeleverd. Ze verkreeg het verblijfsrecht als echtgenote van de Belg T.M-A., met wie ze zich vestigde.

Op 13 november 2025 ontving de Dienst Vreemdelingenzaken een melding van het parket van Antwerpen stellende dat verzoekster op 5 juli 2025 de echtelijke woning had verlaten en vervolgens klacht had neergelegd wegens partnergeweld (X).

De referentiepersoon had in zijn verhoor aangegeven het slachtoffer te zijn geworden van een schijnhuwelijk (ANX).

Na de feiten van 5 juli 2025 verbleef verzoekster tussen 7 juli 2025 en 9 juli 2025 in een vluchthuis van het CAW. Daarna zou zij tot 22 augustus 2025 bij familie in Nederland verbleven hebben, waarna zij opnieuw bij het CAW verbleef.

Op 14 november 2025 werd verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken verzocht haar individuele situatie te schetsen, waarop ze via haar advocaat de volgende stukken neerlegde:

Brief advocaat

Huurovereenkomst onderhuur

Proces-verbaal van verhoor (AN.X) d.d. 5 juli 2025

Ongedateerde foto's van verwondingen

Medisch attest d.d. 5 september 2025

Attesten CAW d.d. 15 september 2025, 4 december 2025 en 5 januari 2026

Attest betreffende psychotherapie d.d. 29 december 2025

Attest 26 december 2025 dr. D. N.

Attest gestolen voorwerpen

Overzicht behaalde getuigschriften NT2

Attesten leefloon OCMW Mortsel

Verklaring B. V. arbeidstrajectbegeleider

Attest SOLIDARIS geen ZIV-uitkeringen

Verklaring inschrijving SOLIDARIS.

Op 19 februari 2026 deed ze een aangifte van adreswijziging naar Gent.

Op 26 februari 2026 nam de gemachtigde een beslissing waarbij er een einde wordt gesteld aan het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42quater, § 1 en § 4 van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster licht haar middel toe als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit werd per beslissing d.d. 26 februari 2026 een einde gesteld aan het verblijf van verzoekster.

Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

7

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;"

De bestreden beslissing motiveert de toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet onder verwijzing naar het gegeven dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van verzoekster met dhr. T. (...), dat zij geen gezinscel meer vormen.

Nochtans kan de beëindiging van het bestaan van een gezinscel volgens het Hof van Justitie geen reden zijn om een einde te maken aan het verblijfsrecht (HvJ 8 november 2012, C 40/11, Iida, punt 58 en HvJ 13 februari 1985, 267/83, Diatta, punten 20-22).

Ook het Grondwettelijk Hof bevestigde in arrest nr. 121/2013 d.d. 26 september 2013 dat het afgeleid verblijfsrecht van de echtgenoot van een Unieburger niet beëindigd kan worden zolang het huwelijk nog bestaat én dat een feitelijke scheiding daaraan geen afbreuk doet.

Volgens het Hof slaat de zinsnede "of [er] [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is]" in artikel 42ter van de Vreemdelingenwet immers niet op de in die (supra geciteerde) bepaling bedoelde echtgenoot of partner, maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen (overweging B.36.8).

Dat, overeenkomstig artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, bijgevolg slechts een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster indien het huwelijk is ontbonden. Thans is het huwelijk tussen partijen evenwel nog niet ontbonden. Dat de bestreden beslissing aldus ten onrechte toepassing maakt van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en voormeld artikel schendt.

De bestreden beslissing schendt op dat punt het motiveringsbeginsel gezien een beëindigingsgrond wordt toegepast die wettelijk niet is voorzien.

Bovendien meent verzoekster dat er wel degelijk sprake is van een uitsluitingsgrond, met name die zoals opgenomen in artikel 42quater, § 4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, te weten:

"§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

[...]

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

In het arrest d.d. 1 februari 2016 (nr. 161.145) definieert uw Raad intra-familiaal of partnergeweld als "de aantasting van de persoonlijke integriteit door lichamelijke, geestelijke of seksuele geweldpleging, belaging en bedreiging waarbij de ernst van de geweldpleging kan variëren van licht naar zeer zwaar". Uw Raad verwijst verder naar de omzendbrieven nr. COL 3/2006 en COL 4/2006, alsook naar het nationaal actieplan inzake de strijd tegen het partnergeweld.

Omzendbrief COL 3/2006 definieert intra-familiaal geweld als "iedere vorm van fysiek, seksueel, psychisch of economisch geweld tussen leden van eenzelfde familie, ongeacht hun leeftijd".

Omzendbrief nr. COL 4/2006 specificeert de definitie van partnergeweld als "iedere vorm van fysiek, seksueel, psychisch of economisch geweld tussen echtgenoten of personen die samenwonen of samengewoond hebben en tussen wie een duurzame affectieve en seksuele band bestaat of bestaan heeft." Nog steeds volgens het arrest van Uw Raad d.d. 1 februari 2016, wordt voor de toepassing van die definitie onder geweld verstaan:

"a) alle strafbare gedragingen die door een daad of een verzuim schade berokkenen aan de benadeelde persoon. Dat geweld kan fysiek zijn (bijv. opzettelijke slagen en verwondingen), seksueel (bijv. aanranding van de eerbaarheid of verkrachting), psychisch (bijv. belaging, laster, eerroof, beledigingen) of zelfs economisch (bijv. verlating van familie)

b) maar ook alle gedragingen waarvan, hoewel ze geen misdrijf lijken te zijn, bij de politie of het parket aangifte wordt gedaan en waarvan proces-verbaal wordt opgemaakt onder tenlasteleggingscode 42L (familiaal geschil)"

Verzoekster is van oordeel dat de onder het feitenrelaas uiteengezette toestand en de aan verwerende partij overgemaakte stukken genoegzaam aantonen dat de omstandigheden die het huwelijks samenleven kenmerkten zonder twijfel onder de geviseerde vormen van intra familiaal geweld ressorteren en dat die omstandigheden bijgevolg een bijzonder schrijnende situatie uitmaken/uitmaakten. Verzoekster kan zich aldus niet vinden in het oordeel van de verwerende partij dienaangaande.

Er is overigens hoegenaamd geen sprake van een schijnhuwelijk zoals waarop de verwerende partij alludeert. Integendeel, verzoekster is het huwelijk aangegaan met de meest oprechte intenties, doch het zijn de gedragingen van dhr. T. (...) die het huwelijk tot een schrijnende situatie hebben gemaakt.

Weliswaar meldt de alhier bestreden beslissing terecht dat de klacht van verzoekster inzake partnergeweld werd geseponneerd nu er volgens het openbaar ministerie onvoldoende bewijs zou zijn. Echter zaten de door verzoekster ook aan verwerende partij bezorgde medische- en andere bewijsstukken niet gevoegd in het dossier van het opsporingsonderzoek. Thans ligt het dossier, met bijkomende stukken, opnieuw voor bij de behandelend magistraat (stuk 3), wat met zich meebrengt dat het openbaar ministerie wel degelijk nog een andere beslissing kan nemen dat de eerder genomen seponeringsbeslissing. In

zoverre het openbaar ministerie inderdaad een andere beslissing zou nemen in het opsporingsonderzoek in kwestie en zou vaststellen dat er wel degelijk voldoende bewijzen voorhanden zijn voor wat betreft het partnergeweld, kan verwerende partij niet langer betwisten dat verzoekster zich wel degelijk in een bijzonder schrijnende situatie bevindt of bevond zoals bedoeld door artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Overigens kan verzoekster inmiddels ook concreet aantonen dat dhr. T. (...) inderdaad haar paspoort had achtergehouden, nu uit officiële communicatie tussen raadslieden blijkt dat dhr. T. (...) dit alsnog heeft 'teruggevonden', al liet hij zelf tegenover verzoekster gelden dat hij dit aan zijn raadsman had overhandigd (stuk 4).

Artikel 42quater, § 4, eerste lid, in fine van de Vreemdelingenwet vereist, teneinde toepassing te kunnen maken van de bovenvermelde uitzonderingsgrond, dat de betrokkene kan aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij/zij tijdens het verblijf ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid is van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Zoals verzoekster in haar begeleidend schrijven d.d. 19 januari 2026 toelichtte kan zij thans weliswaar niet aantonen werknemer te zijn in België nu zij leefloongerechtigd is sedert september 2025. Voordien had zij geen eigen inkomen, nu zij tot begin juli 2025 samenwoonde met dhr. T. (...). Verzoekster kan evenmin aantonen te beschikken over voldoende bestaansmiddelen nu zij op zichzelf is aangewezen op het grondgebied.

Dienaangaande verwees verzoekster nog naar het schrijven van haar arbeidstrajectbegeleider, waarin deze bevestigt dat zij zeer gemotiveerd is om zo snel mogelijk aan de slag te gaan, doch dat haar psychische kwetsbaarheid ingevolge de opgelopen trauma's een onmiddellijke tewerkstelling ietwat voorbarig maakten. De arbeidstrajectbegeleider vulde nog aan dat hij verzoekster binnenkort verder zal begeleiden in het vinden van een tewerkstelling en stelde tevens dat verzoekster "al grote stappen [heeft] gezet op elk levensdomein en dus ook richting werk en activering en [...] dat ze er bijna klaar voor is."

Verwerende partij stelt ook dienaangaande dat verzoekster onvoldoende heeft aangetoond het slachtoffer te zijn geworden van intra-familiaal geweld, dat er aldus onvoldoende duiding bestaat over de psychische en fysieke klachten die zij ervaart en waaruit zou kunnen blijken dat zij tot op heden niet in staat was om werk te zoeken of te werken.

Verzoekster is enerzijds van oordeel dat het schrijven van de arbeidstrajectbegeleider dit nochtans uitdrukkelijk genoeg toelicht en dat de verwerende partij dit schrijven onvoldoende in overweging heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing. Dat de bestreden beslissing aldus onzorgvuldig tot stand is gekomen. Anderzijds meent verzoekster dat, in zoverre het openbaar ministerie inderdaad zou besluiten dat er wel degelijk voldoende bewijs zou bestaan voor het door verzoekster aangekaarte partnergeweld, dat er in haar hoofde zonder enige betwisting sprake is van een vorm van door het partnergeweld geïnduceerde overmacht die met zich meebrengt dat verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde/verkeert om aan de volgens artikel 42quater, § 4, eerste lid, in fine van de Vreemdelingenwet vereiste voorwaarden te voldoen.

Artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Verzoekster is van oordeel dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met het gegeven dat er in haar hoofde sprake is van een vorm van door het partnergeweld geïnduceerde overmacht die met zich meebrengt dat verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde/verkeert om zich op economisch, sociaal en cultureel vlak intensief te integreren op het grondgebied. Verzoekster is aldus van oordeel dat de bestreden beslissing artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet schendt nu haar verblijfsrecht werd beëindigd niettegenstaande het bestaan van deze vorm van overmacht.

Uit het bovenvermelde komt naar voren dat de bestreden beslissing om verschillende redenen als onzorgvuldig kan worden aangemerkt. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4.). De beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 12 juni 2018, nr. 205.210, punt 3.3.2.3.).

Artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Een administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. De motivering is slechts afdoende wanneer ze duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

De bestreden beslissing gaat er ten onrechte van uit dat verzoekster niet werkelijk slachtoffer is geworden van intra-familiaal geweld. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt vervolgens dat onvoldoende rekening werd gehouden met de vormen van overmacht die dit intra-familiaal geweld met zich hebben meegebracht voor wat betreft de bestaansmiddelenvereisten zoals voorzien in artikel 42quater, § 4, eerste lid, in fine van de Vreemdelingenwet of de economische, sociale en culturele integratie zoals vereist door artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Nochtans werden de relevante stukken dienaangaande overgemaakt aan de verwerende partij.

In casu is de alhier bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar ze niet duidelijk, juist, pertinent, volledig en consistent werd gemotiveerd, één en ander indachtig de bovenvermelde schendingen van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing gaat immers uit van een foute interpretatie en toepassing van de wet.

Dat gelet op het bovenvermelde, dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde onredelijk tot zijn besluit is gekomen, nu de beslissing ingaat tegen de bepalingen in zowel de Vreemdelingenwet als het Vreemdelingenbesluit. Het redelijkheidsbeginsel staat Uw Raad toe de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer ze tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3. in fine en RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4. in fine).

Daargelaten het voormelde zal een gewijzigd oordeel van het openbaar ministerie – ergo de vaststelling dat er wel degelijk voldoende bewijs bestond voor de door verzoekster aangevoerde feiten van intra-familiaal geweld – ontegenzeggelijk bevestigen dat er sprake is van de in artikel 42quater, § 4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet voorziene uitsluitingsgrond – en daaruit volgend de aangekaarte vormen van overmacht. Verzoekster formuleert in dit verband haar voorbehoud om bijkomende stukken bij te brengen zodra zij in kennis wordt gesteld van de beslissing van het openbaar ministerie.

Dat de bestreden beslissing gelet op de bovenvermelde schendingen ten onrechte overgaat tot beëindiging van het verblijf van verzoekster overeenkomstig artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip ‘afdoende’, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze werd genomen. Er wordt immers verwezen naar artikel 42quater, §1, (eerste lid,) 4° van de Vreemdelingenwet. Daarnaast wordt er verduidelijkt dat de verzoekende partij het verblijfsrecht bekam nadat haar in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een visum gezinshereniging werd toegekend, dat zij op 29 april 2024 in het bezit werd gesteld van een bijlage 15 en op 4 juni 2024 van een F-kaart, dat zij het verblijfsrecht verkreeg als echtgenoot van de Belgische T.M-A., met wie zij zich vestigde, dat thans haar situatie volledig gewijzigd is, waarna dit wordt toegelicht dat het parket de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gemeld dat verzoekster de echtelijke woning had verlaten op 5 juli 2025 en dat zij een klacht had neergelegd wegens partnergeweld. Zij verbleef sindsdien in een vluchthuis en wijzigde later haar adres naar een woonplaats in Gent. Het bestuur stelt dat er geen sprake meer is van een minimum aan relatie en er geen gezamenlijke vestiging meer is sedertdien en dat daarom overeenkomstig artikel 42quater, §1, (eerste lid,) 4° van de Vreemdelingenwet haar verblijfsrecht kan worden beëindigd. Vervolgens wijst de verwerende partij erop dat om rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van de verzoekende partij, zij op 14 november 2025 werd verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. De verwerende partij zet vervolgens uiteen waarom zij meent dat er in casu geen sprake is van een of meerdere uitzonderingsgronden, zoals die worden geformuleerd in artikel 42quater, §4, (eerste lid,) 1° tot 4° van de Vreemdelingenwet. Zij motiveert tevens, in het licht van de elementen waarmee rekening dient te worden gehouden overeenkomstig artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, over de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, haar leeftijd, de duur van haar verblijf in het Rijk, de mate waarin de verzoekende partij banden heeft met haar land van oorsprong, haar economische situatie, haar sociale en culturele integratie en haar gezinssituatie, waarbij zij rekening houdt met de door de verzoekende partij overgemaakte documenten, en komt uiteindelijk tot de conclusie

dat gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen het niet inhumaan lijkt het verblijfsrecht van de verzoekende partij heden te beëindigen.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad stelt vast dat verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de relevante bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

De in casu relevante bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° (...)

6° (...)

7° (...)

8° (...)

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§2 (...)

§3 (...)

§4 *Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:*

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. §5 (...)"

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster het verblijfsrecht bekwam, dat haar in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een visum gezinshereniging werd toegekend, dat zij op 29 april 2024 in het bezit werden gesteld van een bijlage 15 en op 4 juni 2024 van een F-kaart, dat zij het verblijfsrecht verkreeg als echtgenote van de Belgische T. M-A., met wie zij zich vestigde, dat de verwerende partij op 13 november 2025 een schrijven ontving van het parket van Antwerpen stellende dat verzoekster de echtelijke woning had verlaten en een klacht had ingediend wegens partnergeweld. Haar echtgenoot verklaarde van zijn kant dat er sprake was van een schijnhuwelijk. Sindsdien is verzoekster niet meer naar de echtelijke woning teruggekeerd. Ze heeft in een vluchthuis verbleven, vervolgens bij familie in Nederland en nu heeft ze een ander adres.

Deze vaststellingen worden door verzoekster niet betwist. Evenmin wordt betwist dat er sinds 13 november 2025 geen sprake meer is van een minimum aan relatie en er geen gezamenlijke vestiging meer is sedertdien.

Verzoekster wijst er echter op dat haar huwelijk niet formeel beëindigd is, dat zij nooit uit de echt is gescheiden. Verzoekster stelt dat zij een visum gezinshereniging en het verblijfsrecht verkreeg op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat zij zich dus nog bevindt in de periode van vijf jaar na de erkenning, zodat artikel 42quater van de Vreemdelingenwet mogelijk van toepassing is, dat echter de verwerende partij de verkeerde toepassing maakt omdat het criterium van 'geen gezamenlijke vestiging meer' niet van toepassing is op haar, dat zij gehuwd is met de referentiepersoon en op grond van dit huwelijk en dus als echtgenote van een Belg verblijfsrecht kreeg op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat aldus het criterium van ontbinding van het huwelijk op haar van toepassing is, zoals verduidelijkt door het Hof van Justitie en het Grondwettelijk Hof.

Verzoekster kan gevolgd worden waar zij stelt dat zij heden nog steeds gehuwd is, minstens liggen geen indicaties van het tegendeel voor. Om haar betoog te onderbouwen verwijst verzoekster onder meer naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie betreffende richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het

grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster als derdelander gezinshereniging heeft verkregen als huwelijkspartner van een Belgische onderdaan. De Belgische onderdaan heeft geen gebruik gemaakt van het recht op vrij personenverkeer binnen de Unie, minstens blijkt dit niet uit de stukken van het administratief dossier.

Artikel 3, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn omschrijft de 'begunstigden' ervan als *"iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of zich bij hem voegen"*.

De Burgerschapsrichtlijn voorziet dus volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie uitsluitend in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2 van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie in die zin HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-456/12, punten 38 en 39, O. en B.; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-457/12, S. en G., punt 34). Aan deze richtlijn kan dus voor derdelanders die familieleden zijn van een burger van de Unie, geen afgeleid verblijfsrecht worden ontleend in de lidstaat waarvan die burger de nationaliteit bezit (in die zin: HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-457/12, S. en G., punt 34; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-456/12, punten 36 en 43).

Waar verzoekster zich als derdelander beroept op de hoedanigheid van huwelijkspartner van een Belgische onderdaan, voert zij niet aan en blijkt evenmin uit de stukken in het administratief dossier dat haar Belgische huwelijkspartner haar recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan België. Het betreft derhalve geen situatie waarop de Burgerschapsrichtlijn van toepassing is, zodat de vraag naar een richtlijnconforme interpretatie van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet niet aan de orde is (RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

Voorts moet worden benadrukt dat in de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 8 november 2012, nr. C-40/11) ook wordt gesteld dat het feit dat een derdelander kan worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie in de zin van de richtlijn 2004/38/EG, op zich niet impliceert dat hij steeds kan worden beschouwd als 'begunstigde van deze richtlijn'. De door de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak betreft de uitlegging van de Burgerschapsrichtlijn die niet op haar situatie van toepassing is.

De rechtspraak van het Hof van Justitie inzake situaties waar een burger van de Unie gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer kan in voorliggende zaak niet worden aangewend om te stellen dat de verwerende partij de bepalingen van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet – die de mogelijkheid bieden om een verblijfsrecht te beëindigen van een derdelander die dit verblijfsrecht ingevolge een huwelijk verkreeg – niet vermag toe te passen in een zuiver nationale situatie. Het is wel zo dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling wel aan de orde is ondermeer wanneer in de situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht (RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

Uit de voorbereidende werken bij de wet van 25 april 2007 tot invoering van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet blijkt evenwel dat de wetgever van oordeel was dat het verantwoord is dat het recht op verblijf niet enkel verloren gaat bij ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is (*Parl. St. Kamer*, nr. 51 2845/001, 54).

Hoe de vereiste van gezamenlijke vestiging moet uitgelegd worden blijkt uit p. 52 van voormelde voorbereidende werken waar gesteld wordt dat het moet worden uitgelegd in de zin van de burger begeleiden of zich bij hem voegen. Het gaat daarbij niet om een vereiste van 'permanent samenwonen' van de betrokkenen. Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten en is samenwoonst daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407).

Het blijkt ook geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een dertelander met een zogenaamde 'statische' Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die *"Belgen op voet van gelijkheid (worden) geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen"* en dat *"de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie"* (Parl. St. Kamer, nr. 53/0443-18, 150).

Bij gebrek aan aanknoping met de bepalingen van het Unierecht is een interpretatie van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet overeenkomstig artikel 13 van de Burgerschapsrichtlijn, te dezen niet aan de orde (cfr. RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

Evenmin blijkt in casu dat door de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster aan haar Belgische huwelijkspartner het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan haar status van burger van de Unie ontleende rechten. Artikel 42quater § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet zoals van toepassing op het ogenblik van de bestreden beslissing bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer *"het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)"*.

Echter heeft de verwerende partij terecht kunnen vaststellen dat verzoekster sedert 13 november 2025 niet meer gezamenlijk gevestigd is met de Belgische referentiepersoon. Evenmin toont verzoekster aan dat ze nog een gezinscel met haar vormt. Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen verzoekster en haar Belgische echtgenoot. Aldus toont verzoekster niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog steeds gehuwd is met haar Belgische echtgenoot.

Verzoekster kan aldus niet gevolgd worden in haar betoog dat de drie voorwaarden betrekking hebben op drie verschillende situaties en van elkaar moeten onderscheiden worden, dat ze respectievelijk betrekking hebben op verblijfsrecht van de gezinshereniger die gehuwd was met de referentiepersoon, hij die een gelijkgesteld partnerschap had afgesloten en hij die op basis van een duurzame relatie met de referentiepersoon verblijfsrecht kreeg, dat het niet zo is dat de 3 voorwaarden cumulatief kunnen worden toegepast.

Verzoekster verwijst ook naar punt B.36.8. van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 (C-121/2013) waar in het kader van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet in antwoord op het 39ste middel het volgende wordt gesteld:

"B.36.8. Om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, dient artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 derhalve zo te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede « of [er] [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is] » niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat overigens ook blijkt uit het gebruik van het woord « of », maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen."

Hoewel het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 inderdaad heeft gesteld dat artikel 42ter van de Vreemdelingenwet zo dient te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede *"of (er) (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)"* niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen, heeft het Hof een dergelijk voorbehoud niet geformuleerd met betrekking tot het verzoek tot nietigverklaring van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Integendeel, wat dit betreft, stelde het Hof:

"B.38.1. Het eenenveertigste middel in de zaak nr. 5354 strekt tot de vernietiging van artikel 42quater, § 1, van de wet van 15 december 1980, zoals het is vervangen bij artikel 12 van de bestreden wet. De verzoekende partijen brengen tegen die bepaling dezelfde grieven in als die welke zij hebben geformuleerd in het achtendertigste en het negenendertigste middel met betrekking tot artikel 42ter van dezelfde wet. (...) B.38.3. Artikel 42quater regelt de voorwaarden waaronder een einde kan worden gemaakt aan het verblijf van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burgers van de

Unie zijn. B.38.4. Om dezelfde redenen als deze uiteengezet onder B.35.6 en B.35.7, is het middel niet gegrond.”

In de genoemde punten B.35.6 en B.35.7 stelde het Grondwettelijk Hof:

“B.35.6. Doordat artikel 16, lid 1, van de voormelde richtlijn bepaalt dat een burger van de Unie een duurzaam verblijfsrecht kan verkrijgen in een andere lidstaat na een ononderbroken periode van vijf jaar legaal verblijf, moet worden aangenomen dat die periode van vijf jaar een aanvang neemt op het ogenblik dat de legaliteit van het verblijf vaststaat. Aangezien volgens artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een familielid dat zelf burger van de Unie is « gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van [zijn] recht op verblijf », stelt die bepaling het uitgangspunt van de vermelde termijn van drie jaar eveneens vast op het ogenblik dat de legaliteit van het verblijf vaststaat. B.35.7. Aldus is het uitgangspunt van de termijn in beide gevallen hetzelfde en kan het verblijfsrecht op grond van artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 derhalve niet worden ingetrokken na afloop van de in artikel 16, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG bedoelde termijn van vijf jaar. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft het recht van de onderdanen van een lidstaat om het grondgebied van een andere lidstaat binnen te komen en er te verblijven met de in het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) genoemde oogmerken, wanneer het rechtstreeks wordt toegekend door het Verdrag of, al naar het geval, door de ter uitvoering daarvan vastgestelde bepalingen, een declaratief karakter. De afgifte van een verblijfstitel aan een onderdaan van een lidstaat moet dan niet worden beschouwd als een handeling die rechten doet ontstaan, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat uit het oogpunt van de bepalingen van het Unierecht vaststelt (HvJ, 17 februari 2005, C-215/03, Salah Oulane t. Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, punten 17 en 18; 23 maart 2006, C-408/03, Commissie t. België, punten 62 en 63; 21 juli 2011, C-325/09, Dias, punt 48). Het aan de burgers van de Unie toegekende recht van verblijf is evenwel niet onvoorwaardelijk, zodat zij het bewijs dienen te leveren dat ze voldoen aan de dienaangaande door de relevante bepalingen van het RvV 349 966 - Pagina 17 Unierecht of de ter uitvoering daarvan gestelde voorwaarden (HvJ, 23 maart 2006, C-408/03, Commissie t. België, punt 64). Uit het bovenstaande volgt dat, in de gevallen waarin het verblijfsrecht van de burger van de Unie een declaratief karakter heeft, deze laatste wordt geacht dit verblijfsrecht te genieten vanaf het ogenblik van de aanvraag tot erkenning van dit recht, op voorwaarde dat dit verblijfsrecht door de bevoegde overheid wordt toegekend na onderzoek van de voorwaarden waaraan de burger van de Unie dient te voldoen.”

Uit deze overwegingen van het genoemde arrest van het Grondwettelijk Hof volgt dat de extrapolatie van artikel 42ter naar artikel 42quater van de Vreemdelingenwet hierin geen steun vindt, temeer nu het Hof met het voorbehoud dat het maakte voor artikel 42ter van de Vreemdelingenwet de conformiteit van deze bepaling met artikel 13, §1 van de Burgerschapsrichtlijn beoogde te verzekeren, terwijl verzoekster zich in casu in een situatie bevindt die niet valt binnen het toepassingsgebied van deze richtlijn. De Raad benadrukt dat verzoekster immers de echtgenote is van een Belgische man van wie niet blijkt dat deze gebruik maakte van haar recht op vrij verkeer. De reden waarom het Grondwettelijk Hof opteerde voor een bepaalde interpretatie van de bepaling die is opgenomen in artikel 42ter, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet geldt bijgevolg niet in casu.

De Raad wijst er in dit verband op dat het Grondwettelijk Hof er expliciet op wees dat het zich uitsprak omtrent *“een situatie die alleen binnen de werkingssfeer valt van artikel 13, lid 1, van de voormelde richtlijn 2004/38/EG.”*

De Raad merkt verder op dat uit een eenvoudige lezing van het eerste lid van de eerste paragraaf van de artikelen 42ter en 42quater blijkt dat zeer verschillende categorieën van personen geviséerd worden, met name de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn enerzijds, en de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn anderzijds (cf. RvS 19 november 2013, nrs. 10.068 (c) en 10.070 (c)).

Voorts stelt verzoekster dat uit de aan verwerende partij overgemaakte stukken genoegzaam blijkt dat de omstandigheden die het huwelijks samenleven kenmerkten zonder twijfel onder de geviseerde vormen van intra familiaal geweld ressorteren en dat die omstandigheden bijgevolg een bijzonder schrijnende situatie uitmaken/uitmaakten. Verzoekster kan zich aldus niet vinden in het oordeel van de verwerende partij dienaangaande. Ze benadrukt dat er hoegenaamd geen sprake is van een schijnhuwelijk.

De verwerende partij wijst erop dat de klacht van verzoekster door het parket geseponneerd werd daar het intra familiaal geweld waar zij gewag van maakte onvoldoende bewezen was. Dit wordt niet betwist door verzoekster. Zij stelt evenwel dat zij aan verwerende partij bijkomende medische- en andere

bewijsstukken bezorgde die niet gevoegd werden in het dossier van het opsporingsonderzoek. Verder stipt ze aan dat er thans een het dossier, met bijkomende stukken, opnieuw werd voorgelegd aan de behandelend magistraat.

Artikel 42quater, § 4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, luidt:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

[...]

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor de bijkomende stukken. Ze stelt dat de foto's van verwondingen die verzoekster bijbrengt niet overeenstemmen met haar verklaringen die ze heeft afgelegd bij de politie en dat het niet duidelijk is waar en in welke omstandigheden ze die verwondingen heeft opgelopen. Verder vindt de verwerende partij het vreemd dat verzoekster deze foto's nooit heeft toegevoegd aan haar dossier. Ze stelt ook vast dat het medisch attest dat ze bijbrengt dateert van twee maanden na haar klacht. Ook hier stelt ze dat hetgeen in het medisch attest omschreven wordt niet overeenstemt met de verklaringen die verzoekster heeft afgelegd bij het indienen van haar klacht. Verwerende partij vindt het gegeven dat verzoekster in een vluchthuis heeft verbleven en slachtofferhulp heeft gekregen niet overtuigend. Ze stelt dat men enkel is voortgegaan op de verklaringen van verzoekster. De verwerende partij vindt het vreemd dat verzoekster nooit eerder klacht heeft neergelegd terwijl zij daar volgens haar wel de mogelijkheid toe had.

De Raad kan de verwerende partij deels bijtreden. De foto's stemmen inderdaad niet overeen met haar verklaringen naar aanleiding van haar klacht en het is niet duidelijk hoe en wanneer ze die verwondingen heeft opgelopen. Wel verklaarde verzoekster dat er voordien ook al geweld werd gebruikt. Het is niet duidelijk wanneer het dossier door het parket werd afgesloten en mogelijk is verzoekster pas nadien tot het besef gekomen dat ze meer bewijzen diende bij te brengen. Alhoewel het niet echt duidelijk is of de verwondingen het gevolg zijn van geweld tijdens het huwelijksleven, is de Raad van oordeel dat de verwerende partij te weinig belang hecht aan het gegeven dat verzoekster meer dan een jaar in een vluchthuis heeft gewoond, dat zij daar werd doorverwezen naar slachtofferhulp voor psychosociale begeleiding en dat ze die begeleiding effectief heeft gevolgd. Ook haar arbeidstrajectbegeleider wijst op haar psychische kwetsbaarheid door opgelopen trauma's. In casu lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat verzoekster tijdens haar huwelijk het slachtoffer is geworden van intra familiaal geweld. Nu er een nieuw dossier is ingediend zal het parket, die veel meer onderzoeksbevoegdheden heeft dan de Raad, daar over oordelen.

Hoe dan ook, zelfs aangenomen dat er sprake zou zijn van intra familiaal geweld, dient verzoekster aan te tonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel.

Verzoekster ontvangt een leefloon en is dus duidelijk ten laste van het sociale bijstandsstelsel. Op dit punt stelt ze dat ze tijdens haar huwelijk aangewezen was op haar echtgenoot en dat ze nu stukken heeft bijgebracht waaruit blijkt dat ze wel gemotiveerd is om te werken, maar dat haar psychische kwetsbaarheid het tot nu toe nog niet toeliet. Ze is van oordeel dat ze zich kan beroepen op overmacht. Op dit punt volgt de Raad niet. Ook al heeft verzoekster goed intenties, het is duidelijk dat zij op heden ten laste is van het sociale zekerheidsstelsel en dus niet voldoet aan de voorwaarden gesteld door artikel 42quater, § 4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Overmacht kan evenmin worden aangenomen. De loutere verklaring van de arbeidstrajectbegeleider is niet voldoende om overmacht aan te tonen. Er ligt overigens geen medisch attest voor waaruit objectief kan worden afgeleid dat zij arbeidsongeschikt is.

Aldus toont verzoekster niet aan dat de beslissing van verwerende partij kennelijk onredelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU